

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
БЛАГОСЛОВЕН ГОСТ

chitanka.info

Беше през нощта срещу Нова година.

У чичови Мартинови тъкмо се канеха да вечерят. Голямото му момиче поливаше на бащата да измие ръцете си, а по-малките бяха налякали около зачервената гореща баница и гледаха кому какво ще се падне в баницата. В корите имаше сложена златна пара, наречена на къщата, и дрянови пъпки за нивите, за воловете, за кошарата с овцете, пчелина и други неща.

Чичо Мартин избърсваше ръце, когато навън залаяха псетата и чу се вик откъм портата. Домакинът скочи да види кой вика навън по това късно време.

Пред портата стоеше чужд човек. Това беше дядо Матейко, просякът. Тръгнал късно от съседното село, изгубил пътя из снега и мъглата и сега молеше да го приемат да ношува у тях.

— Влез, дядо Матейко, влез! — викна му чичо Мартин, като отвори залостената порта и поведе стареца към къщата. — Тъкмо навреме идваш. Ето и вечерята е готова и топла баница те чака. Стори място, жено, да се сгрее старецът, че е премръзнал — обърна се той към жена си.

Стринка Мартиница отстъпи, но погледна недоволна мъжа си и му прошепна:

— Откъде пък се взе тъкмо сега! Какво ще го правим?

— Няма нищо, жено — отвърна стопанинът, — ще го настаним. Гост ни е.

Старецът се подсуши, съгря се, поотпусна се. Сложиха вечерята. Дойде ред и до баницата с дряновите пъпки. Мартиница все повече се мръщеше. Тя пак пошушна на мъжа си:

— Мартине, не е ли по-добре да раздадем баница най-напред на децата — вътре са наречените пъпки, а подире, каквото остане, ще дадем и нему?

Но Мартин не склони.

— Не бива — рече той, — който е на трапезата ни, ще дели и щастieto ни с нас.

Раздадоха резените. На Матейко просяка се падна кошарата с овцете!

— Видяхте ли! — изсмя се от цяло гърло чичо Мартин. — Поличба е, нали тази нощ няма овчаря. Матейко ще спи на леглото му в кошарата. Аслъ тази нощ стадото ще е негово!

Така и стана: отведоха стареца да спи в кошарата, на леглото на овчаря.

Легнаха си и Мартинови. Заспа цялото село. Мина така доста време. Наближаваше полунощ. Изведнъж навън, откъм кошарата, се раздаде силен вик:

— Юря, бре хора! Юряя!

Чичо Мартин скочи, грабна пушката си и изскочи навън. Пред вратата бяха се сврели кучетата и скимтяха изплашени.

Мартин разбра, че гласът идеше откъм кошарата. Викаше Матейко просякът:

— Ей го, бе Мартине! Ето го, бе хора! Вълк, вълк влезе в кошарата!

Мартин прилепи очи до плета. Наистина, в ъгъла на кошарата беше се свило нещо живо и оттам светеха две червени пламъчета — очите на лютия звяр.

Чичо Мартин провря пушката през плета, прицели се и гръмна. Чу се страшен рев; нещо сиво подскочи в мрака, праметна се и падна неподвижно на земята.

Надойдоха и отвън селяни и разбраха какво е станало. Вълкът беше се прехвърлил в кошарата, но подплашен от виковете на стареца, не успял да прескочи назад високата ограда и загина!

— Видите ли — клатеше глава на другия ден чичо Мартин и говореше весело, — нали ви казах аз: всеки гост е благословен пратеник!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.